

เครื่องชิวัด

แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร

ตามพระราชดำริ

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า

กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๙

เครื่องชิวัด

แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร

ตามพระราชดำริ

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า

กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๙

โครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

สำนักพระราชวัง สวนจิตรลดา

**เครื่องชีวิตแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร
ตามพระราชดำริ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๙**

ISBN ๙๗๘-๖๑๖-๗๙๗๕-๔๔-๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย

โครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

สวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๓

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๘๒ ๖๕๑๑ โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๓๙๒๓

www.psproject.org

พิมพ์ที่

บริษัท แอดทีฟ พรินท์ จำกัด

๙ ซอยลาดพร้าว ๖๔ แขวง ๑๔ แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทร. ๐ ๒๕๓๐ ๔๑๑๔ โทรสาร ๐ ๒๑๐๘ ๘๙๕๐, ๐ ๒๑๐๘ ๘๙๕๑

>> คำนำ

การติดตามและการประเมินผลเป็นกลไกสำคัญในการบริหารจัดการให้การดำเนินงานพัฒนาเด็กและเยาวชน ตามแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร ตามพระราชดำริ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๙ นี้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คณะทำงานจึงร่วมกันพัฒนา เครื่องชี้วัดขึ้นมา เพื่อใช้ในการติดตามความก้าวหน้าของการดำเนินงาน วิเคราะห์ปัญหา อุปสรรค ผลกระทบ และความสำเร็จในการดำเนินงาน

โครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาและหน่วยงานต่าง ๆ ที่ร่วมกันปฏิบัติงาน ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนางานต่อไป เพื่อบรรลุพระราชประสงค์สูงสุด คือเด็กและเยาวชน รวมทั้งประชาชนในถิ่นทุรกันดารมีศักยภาพในการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันทุกคน นำไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น

โครงการส่วนพระองค์

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

>> สารบัญ

เครื่องชี้วัด

๑

เป้าหมายหลักที่ ๑

๓

เสริมสร้างสุขภาพของเด็กตั้งแต่ในครรภ์มารดา

เป้าหมายหลักที่ ๒

๒๑

เพิ่มโอกาสทางการศึกษา

เป้าหมายหลักที่ ๓

๒๓

เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนในการเรียนรู้ทางวิชาการ
และทางจริยธรรม

เป้าหมายหลักที่ ๔

๓๑

เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนทางการงานอาชีพ

เป้าหมายหลักที่ ๕

๔๑

ปลูกฝังจิตสำนึกและพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชน
ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป้าหมายหลักที่ ๖

๔๕

เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนในการอนุรักษ์และสืบทอด
วัฒนธรรมและภูมิปัญญาของท้องถิ่นและของชาติไทย

เป้าหมายหลักที่ ๗

๔๗

ขยายการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน

เป้าหมายหลักที่ ๘

๕๑

พัฒนาสถานศึกษาเป็นศูนย์บริการความรู้

เครื่องชีวิต

แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร ตามพระราชดำริ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ฉบับที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๙ กำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาในช่วง ๑๐ ปีไว้ดังนี้

๑. เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยได้รับการพัฒนาศักยภาพอย่างสมดุลในด้านพุทธิศึกษา จริยศึกษา หัตถศึกษา และพลศึกษา ด้วยกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติ มีความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติ ภาคภูมิใจในความเป็นไทย และมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติได้

๒. เพื่อขยายการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน ทำให้ชุมชนมีความเข้มแข็งและพึ่งตนเองได้ ครอบครัวและชุมชนเกิดการพัฒนา ช่วยเหลือสนับสนุนการพัฒนาเด็กและเยาวชนและโรงเรียนไปพร้อม ๆ กัน

๓. เพื่อผลักดันให้สถานศึกษาพัฒนาเป็นศูนย์บริการความรู้ สามารถถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการพัฒนาให้กับผู้ปกครอง ชุมชน และสถานศึกษาหรือองค์กรอื่น ๆ ทั้งจากภายในประเทศและจากต่างประเทศ เพื่อนำไปประยุกต์ให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละที่ สร้างความร่วมมือและเครือข่ายเชื่อมโยงระหว่างประเทศ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น การพัฒนาตามแผนฯ ฉบับที่ ๕ จึงได้กำหนดเป้าหมายของการพัฒนาไว้ ๘ เป้าหมายหลักดังนี้

- เป้าหมายหลักที่ ๑ เสริมสร้างสุขภาพของเด็กตั้งแต่ในครรภ์มารดา
- เป้าหมายหลักที่ ๒ เพิ่มโอกาสทางการศึกษา
- เป้าหมายหลักที่ ๓ เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนทางวิชาการและทางจริยธรรม
- เป้าหมายหลักที่ ๔ เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนทางการงานอาชีพ
- เป้าหมายหลักที่ ๕ ปลุกฝังจิตสำนึกและพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนในการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- เป้าหมายหลักที่ ๖ เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของท้องถิ่นและของชาติไทย
- เป้าหมายหลักที่ ๗ ขยายการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน
- เป้าหมายหลักที่ ๘ พัฒนาสถานศึกษาเป็นศูนย์บริการความรู้

ในการติดตามความก้าวหน้าและประเมินผลความสำเร็จของการพัฒนาตามเป้าหมายหลักทั้ง ๘ จึงได้พัฒนาตัวชี้วัดทั้งหมด ๓๔ ตัวชี้วัด ดังนี้

- เป้าหมายหลักที่ ๑ ตัวชี้วัดที่ ๑ ถึง ตัวชี้วัดที่ ๑๕
- เป้าหมายหลักที่ ๒ ตัวชี้วัดที่ ๑๖ ถึง ตัวชี้วัดที่ ๒๐
- เป้าหมายหลักที่ ๓ ตัวชี้วัดที่ ๒๑ ถึง ตัวชี้วัดที่ ๒๖
- เป้าหมายหลักที่ ๔ ตัวชี้วัดที่ ๒๗ ถึง ตัวชี้วัดที่ ๓๐
- เป้าหมายหลักที่ ๕ ตัวชี้วัดที่ ๓๑
- เป้าหมายหลักที่ ๖ ตัวชี้วัดที่ ๓๒
- เป้าหมายหลักที่ ๗ ตัวชี้วัดที่ ๓๓
- เป้าหมายหลักที่ ๘ ตัวชี้วัดที่ ๓๔

โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เป้าหมายหลักที่ ๑

เสริมสร้างสุขภาพของเด็กตั้งแต่ในครรภ์มารดา

ตัวชี้วัด ๑	อัตราการตายของทารกแรกเกิด
ตัวชี้วัด ๒	ร้อยละของทารกแรกเกิดมีน้ำหนักน้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัม
ตัวชี้วัด ๓	ร้อยละของเด็กแรกเกิด-๓ ปี มีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์
ตัวชี้วัด ๔	ร้อยละของเด็กแรกเกิด-๓ ปี มีภาวะเตี้ย
ตัวชี้วัด ๕	ร้อยละของเด็กแรกเกิด-๓ ปี มีพัฒนาการสมวัย
ตัวชี้วัด ๖	ร้อยละของเด็กปฐมวัยมีภาวะน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์
ตัวชี้วัด ๗	ร้อยละของนักเรียนมีภาวะเตี้ย
ตัวชี้วัด ๘	ร้อยละของนักเรียนมีภาวะผอม
ตัวชี้วัด ๙	ร้อยละของนักเรียนมีภาวะเริ่มอ้วนและอ้วน
ตัวชี้วัด ๑๐	ร้อยละของนักเรียนมีสมรรถภาพทางกายตามเกณฑ์
ตัวชี้วัด ๑๑	ร้อยละของนักเรียนประถมศึกษาเป็นโรคคอกพอก
ตัวชี้วัด ๑๒	อัตราป่วยด้วยโรคไข้มาลาเรียต่อ ๑,๐๐๐ ประชากรนักเรียน
ตัวชี้วัด ๑๓	อัตราความชุกของโรคหอนอนพยาธิในนักเรียน
ตัวชี้วัด ๑๔	ร้อยละของนักเรียนที่บริโภคอาหารได้ถูกต้อง
ตัวชี้วัด ๑๕	ร้อยละของนักเรียนที่มีสุขนิสัยที่พึงประสงค์

ตัวชี้วัด ๑ อัตราตายของทารกแรกเกิด

ความหมาย	จำนวนทารกแรกเกิดมีชีพตายก่อนอายุครบ ๒๘ ปี ต่อการเกิดมีชีพทั้งหมด ๑,๐๐๐ คน <u>หมายเหตุ</u> การเกิดมีชีพ หมายถึง ทารกที่คลอดออกมาโดยที่ทารกนั้นจะต้องมีการหายใจหรือ แสดงอาการที่บ่งว่ามีชีวิต เช่น การเต้นของหัวใจ การเต้นของเส้นโลหิต การเต้นของ สายสะดือ หรือมีการเคลื่อนไหวของร่างกาย
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนทารกมีชีพที่ตายก่อนอายุครบ ๒๘ วัน ในเวลาที่กำหนด} \times ๑,๐๐๐}{\text{จำนวนทารกเกิดมีชีพในช่วงเวลาเดียวกัน}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อมูล (๑) จำนวนทารกเกิดมีชีพที่ตายก่อนอายุครบ ๒๘ วัน (๒) จำนวนทารกเกิดมีชีพ (๓) จำนวนหญิงตั้งครรภ์ทั้งหมด และ (๔) จำนวนการคลอดทั้งหมดของแต่ละหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน ในช่วงตั้งแต่ ๑ ตุลาคมของปีที่ผ่านมาจนถึง ๓๐ กันยายนของปีปัจจุบัน (ข้อมูลตามปีงบประมาณ) ๒. นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาบันทึกลงในแบบรายงานการส่งเสริมโภชนาการและสุขภาพอนามัยแม่และเด็ก (๑๐๑) โดยจำแนกเป็นรายหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน <u>แหล่งที่มาของข้อมูล</u> สถานศึกษา อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.)
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง โดยการจัดเก็บในรอบปีงบประมาณ
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ของทุกปี
การใช้ประโยชน์	ใช้วัดสถานะสุขภาพของเด็ก และวัดสภาพความเป็นอยู่ของสังคมทั้งในครัวเรือนและชุมชน ทั้งนี้เพราะการตายในวัยทารกนั้น ขึ้นอยู่กับสภาพสุขภาพ สิ่งแวดล้อม และโภชนาการของมารดาและทารก และเป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนถึงคุณภาพของบริการอนามัยแม่และเด็ก

ตัวชี้วัด ๒ ร้อยละของทารกแรกเกิดมีน้ำหนักน้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัม

ความหมาย	จำนวนทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักแรกเกิดน้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัม ต่อจำนวนทารกแรกเกิดมีชีพที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมด ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักแรกเกิดน้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัม ในเวลาที่กำหนด} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนทารกแรกเกิดมีชีพที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมดในระยะเวลาเดียวกัน}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อมูล (๑) จำนวนทารกแรกเกิดมีชีพที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมด และ (๒) จำนวนทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักแรกเกิดน้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัม ของแต่ละหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน ในช่วงตั้งแต่ ๑ ตุลาคมของปีที่ผ่านมาจนถึง ๓๐ กันยายนของปีปัจจุบัน (ข้อมูลตามปีงบประมาณ) ๒. นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาบันทึกลงในแบบรายงานการส่งเสริมโภชนาการและสุขภาพอนามัยแม่และเด็ก (๑๐๑) โดยจำแนกเป็นรายหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน <u>แหล่งที่มาของข้อมูล</u> สถานศึกษา อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.)
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง โดยการจัดเก็บในรอบปีงบประมาณ
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	ใช้วัดสถานะสุขภาพและภาวะโภชนาการของมารดาในระหว่างตั้งครรภ์

ตัวชี้วัด ๓ ร้อยละของเด็กแรกเกิด-๓ ปีมีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์

ความหมาย	จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ที่มีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์ เมื่อใช้น้ำหนักตามเกณฑ์อายุเป็นดัชนีบ่งชี้ภาวะโภชนาการต่อจำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ที่ได้รับการชั่งน้ำหนัก ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด-๓ ปี ที่มีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์ X ๑๐๐}}{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด-๓ ปี ที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมด}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	<p>๑. ครูผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อมูล (๑) จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ทั้งหมดในแต่ละหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน (๒) จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมดในแต่ละหมู่บ้าน และ (๓) น้ำหนักและอายุของเด็กแรกเกิดถึง ๓ ปี โดยเป็นข้อมูลครั้งล่าสุดของปีปัจจุบัน</p> <p>๒. นำตัวเลขน้ำหนักและอายุของเด็กเป็นรายคนที่ได้มาเทียบกับมาตรฐานการเจริญเติบโตขององค์การอนามัยโลก ปี ค.ศ. ๒๐๐๖ สำหรับเด็กแรกเกิด-๕ ปี และแปลผลภาวะโภชนาการด้วยดัชนีน้ำหนักตามเกณฑ์อายุ ดังนี้</p> <p><i>น้อยกว่าเกณฑ์ ค่อนข้างน้อย ตามเกณฑ์ ค่อนข้างมาก มากเกินเกณฑ์</i></p> <p>๓. สรุปผลภาวะโภชนาการของเด็กแต่ละหมู่บ้านลงในแบบรายงานการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กแรกเกิดถึง ๓ ปี (๑๐๒) <u>แหล่งที่มาของข้อมูล</u> โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) หรือโรงพยาบาลที่รับผิดชอบ</p>
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง เดือนตุลาคม
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๒ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ของทุกปี
การใช้ประโยชน์	<p>๑. ใช้ระบุขนาดของปัญหาการขาดอาหารแบบเฉียบพลัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อ น้ำหนักและส่วนสูงโดยรวมว่ามีมากน้อยเพียงใด</p> <p>๒. ใช้สะท้อนผลกระทบโดยรวมของภาวะวิกฤติฉุกเฉินได้</p>

ตัวชี้วัด ๔ ร้อยละของเด็กแรกเกิด-๓ ปีมีภาวะเตี้ย

ความหมาย	จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ที่มีส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์หรือเตี้ย เมื่อใช้ส่วนสูงตามเกณฑ์อายุเป็นดัชนีบ่งชี้ภาวะโภชนาการต่อจำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ที่ได้รับการวัดส่วนสูง ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด-๓ ปี ที่มีส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์หรือเตี้ย}}{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด-๓ ปี ที่ได้รับการวัดส่วนสูงทั้งหมด}} \times ๑๐๐$
วิธีการเก็บข้อมูล	<p>๑. ครูผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อมูล (๑) จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ทั้งหมดในแต่ละหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน (๒) จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ที่ได้รับการวัดส่วนสูงทั้งหมดในแต่ละหมู่บ้าน และ (๓) ส่วนสูงและอายุของเด็กแรกเกิดถึง ๓ ปี โดยเป็นข้อมูลครั้งล่าสุดของปีปัจจุบัน</p> <p>๒. นำตัวเลขส่วนสูงและอายุของเด็กเป็นรายคนที่ได้มาเทียบกับมาตรฐานการเจริญเติบโตขององค์การอนามัยโลก ปี ค.ศ. ๒๐๐๖ สำหรับเด็กแรกเกิด-๕ ปี และแปลผลภาวะโภชนาการด้วยดัชนีส่วนสูงตามเกณฑ์อายุ ดังนี้</p> <p style="text-align: center;"><i>เตี้ย ค่อนข้างเตี้ย ตามเกณฑ์ ค่อนข้างสูง สูง</i></p> <p>๓. สรุปผลภาวะโภชนาการของเด็กแต่ละหมู่บ้านลงในแบบรายงานการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กแรกเกิดถึง ๓ ปี ๑๐๒ <u>แหล่งที่มาของข้อมูล</u> โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) หรือโรงพยาบาลที่รับผิดชอบ</p>
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง เดือนตุลาคม
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๒ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	<p>๑. บ่งชี้ภาวะการขาดอาหารแบบเรื้อรังมาเป็นระยะเวลานาน ทำให้มีความพร้อมของการเจริญเติบโตด้านโครงสร้างส่วนสูง</p> <p>๒. บ่งชี้ถึงการพัฒนาการเจริญเติบโตของเด็กในท้องถิ่นว่าดีเพียงใด ใช้สะท้อนระดับการพัฒนาท้องถิ่นโดยรวม</p>

ตัวชี้วัด ๕ ร้อยละของเด็กแรกเกิด-๓ ปี มีพัฒนาการสมวัย

ความหมาย	เด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน มีพัฒนาการทุกด้านเหมาะสมตามวัย ต่อเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน ที่ได้รับการประเมิน ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด-๓ ปีที่มีพัฒนาการทุกด้านเหมาะสมตามวัย} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนเด็กแรกเกิด-๓ ปีที่ได้รับการประเมินทั้งหมด}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อมูล (๑) จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ทั้งหมดในแต่ละหมู่บ้านที่อยู่ในเขตบริการการศึกษาของโรงเรียน (๒) จำนวนเด็กแรกเกิดถึงอายุ ๓ ปี ที่ได้รับการประเมินว่ามีพัฒนาการทุกด้านเหมาะสมตามวัยตามเกณฑ์ โดยเป็นข้อมูลครั้งล่าสุดของปีปัจจุบัน ๒. กรอกข้อมูลของเด็กในแต่ละหมู่บ้านลงในแบบรายงานการเจริญเติบโต และพัฒนาการของเด็กแรกเกิดถึง ๓ ปี (๑๐๒) <u>แหล่งที่มาของข้อมูล</u> โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) หรือโรงพยาบาลที่รับผิดชอบ
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง เดือนตุลาคม
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๒ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ของทุกปี
การใช้ประโยชน์	๑. บ่งชี้ว่าเด็กได้รับการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าโรงเรียนมากน้อยเพียงใด ๒. สะท้อนคุณภาพของการจัดกิจกรรมของศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาเด็กวัยเตาะแตะและชั้นอนุบาล

ตัวชี้วัด ๖ ร้อยละของเด็กปฐมวัยที่มีภาวะน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์

ความหมาย	จำนวนเด็กปฐมวัยที่มีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์ เมื่อใช้น้ำหนักตามเกณฑ์อายุ เป็นดัชนีบ่งชี้ภาวะโภชนาการ ต่อจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการชั่งน้ำหนัก ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนเด็กปฐมวัยที่มีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์} \times 100}{\text{จำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมด}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูอนามัย/ครูประจำชั้นทำการชั่งน้ำหนักของเด็กทุกคน ๒. นำตัวเลขน้ำหนักและอายุของเด็กเป็นรายคนมาเทียบกับมาตรฐาน การเจริญเติบโตขององค์การอนามัยโลก ปี ค.ศ. ๒๐๐๖ สำหรับเด็กแรกเกิด-๕ ปี และแปลผลภาวะโภชนาการด้วยดัชนีน้ำหนักตามเกณฑ์อายุ ดังนี้ <i>น้อยกว่าเกณฑ์ ค่อนข้างน้อย ตามเกณฑ์ ค่อนข้างมาก มากเกินเกณฑ์</i> ๓. สรุปผลภาวะโภชนาการของเด็กแต่ละชั้นลงในแบบรายงานภาวะโภชนาการของเด็กเล็ก (๑๐๓ ด) และแบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล (๑๐๓ อ)
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๒ ครั้ง <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ดำเนินการภายในเดือนพฤษภาคม • ครั้งที่ ๒ ดำเนินการภายในเดือนกุมภาพันธ์
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๓ ด และ ๑๐๓ อ ถึงโครงการส่วนพระองค์ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายน • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคม
การใช้ประโยชน์	๑. ใช้ระบุขนาดของปัญหาการขาดอาหารแบบเฉียบพลัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อ น้ำหนักและส่วนสูงโดยรวมว่ามีมากน้อยเพียงใด ๒. ใช้สะท้อนผลกระทบโดยรวมของภาวะวิกฤติฉุกเฉินได้

ตัวชี้วัด ๗ ร้อยละของนักเรียนมีภาวะเตี้ย

ความหมาย	จำนวนเด็กที่มีส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์หรือเตี้ย เมื่อใช้ส่วนสูงตามเกณฑ์อายุเป็นดัชนีบ่งชี้ภาวะโภชนาการ ต่อจำนวนเด็กที่ได้รับการวัดส่วนสูง ๑๐๐ คน เด็กนักเรียนในที่นี้แบ่งเป็น ๔ กลุ่มเป้าหมาย ตามช่วงอายุ คือ กลุ่มที่ ๑ เด็กเล็ก กลุ่มที่ ๒ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล กลุ่มที่ ๓ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา และกลุ่มที่ ๔ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนเด็กที่มีส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์หรือเตี้ย}}{\text{จำนวนเด็กที่ได้รับการวัดส่วนสูงทั้งหมด}} \times ๑๐๐$
วิธีการเก็บข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ให้ครูอนามัย/ครูประจำชั้นทำการวัดส่วนสูงของเด็กทุกคน ๒. นำตัวเลขส่วนสูงและอายุของเด็กเป็นรายคนที่ได้มาเทียบกับมาตรฐานการเจริญเติบโตขององค์การอนามัยโลก ปี ค.ศ. ๒๐๐๖ สำหรับเด็กแรกเกิด-๕ ปี (ระดับชั้นเด็กเล็กและอนุบาล) หรือเกณฑ์อ้างอิงน้ำหนัก ส่วนสูง ของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๘ สำหรับเด็กอายุ ๖ ปีขึ้นไป (ระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา) และแปลผลภาวะโภชนาการด้วยดัชนีส่วนสูงตามเกณฑ์อายุ ดังนี้ <i>เตี้ย ค่อนข้างเตี้ย ตามเกณฑ์ ค่อนข้างสูง สูง</i> ๓. สรุปผลภาวะโภชนาการของเด็กแต่ละชั้นลงในแบบรายงานดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> • ภาวะโภชนาการของเด็กเล็ก (๑๐๓ ด) • แบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล (๑๐๓ อ) • แบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา (๑๐๓ ป) • แบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา (๑๐๓ ม)
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๒ ครั้ง <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ดำเนินการภายในเดือนพฤษภาคม • ครั้งที่ ๒ ดำเนินการภายในเดือนกุมภาพันธ์
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๓ ด ๑๐๓ อ ๑๐๓ ป และ ๑๐๓ ม ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายน • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคม
การใช้ประโยชน์	<ol style="list-style-type: none"> ๑. บ่งชี้ภาวะการขาดอาหารแบบเรื้อรังมาเป็นระยะเวลาานาน ทำให้มีความพร้อมของการเจริญเติบโตด้านโครงสร้างส่วนสูง ๒. บ่งชี้ถึงการพัฒนาการเจริญเติบโตของเด็กในท้องถิ่นว่าดีเพียงใด ใช้สะท้อนระดับการพัฒนาท้องถิ่นโดยรวม

ตัวชี้วัด ๘ ร้อยละของนักเรียนมีภาวะพอม

ตัวชี้วัด ๙ ร้อยละของนักเรียนมีภาวะเริ่มอ้วนและอ้วน

<p>ความหมาย</p>	<ul style="list-style-type: none"> • จำนวนเด็กพอม เมื่อใช้น้ำหนักตามเกณฑ์ส่วนสูงเป็นดัชนีบ่งชี้ภาวะโภชนาการ ต่อจำนวนเด็กที่ได้รับการชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูง ๑๐๐ คน • จำนวนเด็กที่เริ่มอ้วนและอ้วนรวมกัน เมื่อใช้น้ำหนักตามเกณฑ์ส่วนสูงเป็นดัชนีบ่งชี้ภาวะโภชนาการ ต่อจำนวนเด็กที่ได้รับการชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูง ๑๐๐ คน <p>เด็กนักเรียนในที่นี้แบ่งเป็น ๔ กลุ่มเป้าหมาย ตามช่วงอายุ คือ กลุ่มที่ ๑ เด็กเล็ก กลุ่มที่ ๒ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล กลุ่มที่ ๓ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา และกลุ่มที่ ๔ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา</p>
<p>การคำนวณ</p>	$\frac{\text{จำนวนเด็กที่พอม} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนเด็กที่ได้รับการชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูงทั้งหมด}}$ $\frac{\text{จำนวนเด็กที่เริ่มอ้วนและอ้วนรวมกัน} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนเด็กที่ได้รับการชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูงทั้งหมด}}$
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ให้ครูอนามัย/ครูประจำชั้นทำการชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูงของเด็กทุกคน ๒. นำตัวเลขส่วนสูงและอายุของเด็กเป็นรายคนที่ได้มาเทียบกับมาตรฐานการเจริญเติบโตขององค์การอนามัยโลก ปี ค.ศ. ๒๐๐๖ สำหรับเด็กแรกเกิด-๕ ปี (ระดับชั้นเด็กเล็กและอนุบาล) หรือเกณฑ์อ้างอิงน้ำหนัก ส่วนสูง ของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๘ สำหรับเด็กอายุ ๖ ปีขึ้นไป (ระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา) และแปลผลภาวะโภชนาการด้วยดัชนีน้ำหนักตามเกณฑ์ส่วนสูง ดังนี้ <i>พอม ค่อนข้างพอม สมส่วน ท้วม เริ่มอ้วน อ้วน</i> ๓. สรุปผลภาวะโภชนาการของเด็กแต่ละชั้นลงในแบบรายงานดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> • ภาวะโภชนาการของเด็กเล็ก (๑๐๓ ด) • แบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล (๑๐๓ อ) • แบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา (๑๐๓ ป) • แบบรายงานภาวะโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา (๑๐๓ ม)
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๒ ครั้ง</p> <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ดำเนินการภายในเดือนพฤษภาคม • ครั้งที่ ๒ ดำเนินการภายในเดือนกุมภาพันธ์

<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๓ ด ๑๐๓ อ ๑๐๓ ป และ ๑๐๓ ม ถึงโครงการ ส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี</p> <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายน • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคม
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. บ่งชี้ภาวะโภชนาการทั้งด้านขาดและเกินได้ เมื่อใช้ร่วมกับดัชนีส่วนสูงตามเกณฑ์อายุจะสามารถแยกแยะเด็กที่มีรูปร่างสูงใหญ่แต่มีส่วนจากเด็กพอมที่มีส่วนสูงมากและเด็กอ้วนเตี้ย ๒. เหมาะสำหรับการติดตามประเมินผลโครงการระยะสั้น เพราะน้ำหนักสามารถปรับขึ้นมาสมดุลงกับส่วนสูงในระยะเวลาสั้น ใช้สะท้อนวิกฤตฉุกเฉินได้

ตัวชี้วัด ๑๐ ร้อยละของนักเรียนมีสมรรถภาพทางกายตามเกณฑ์

<p>ความหมาย</p>	<p>จำนวนเด็กที่มีค่าเฉลี่ยของสมรรถภาพทางกายทุกรายการอยู่ในเกณฑ์ดีขึ้นไป ต่อจำนวนเด็กที่เข้าทดสอบสมรรถภาพทางกาย ๑๐๐ คน</p> <p>เด็กนักเรียนในที่นี้แบ่งเป็น ๓ กลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มที่ ๑ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล กลุ่มที่ ๒ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา และกลุ่มที่ ๓ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา</p> <p>สมรรถภาพทางกาย หมายถึง สภาพร่างกายที่มีความสมบูรณ์แข็งแรง กล้ามเนื้อมีความทนทาน มีความคล่องแคล่วว่องไว สามารถปฏิบัติงานด้วยความกระฉับกระเฉงปราศจากอาการเมื่อยล้าอ่อนเพลีย</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p>$\frac{\text{จำนวนเด็กที่มีสมรรถภาพทางกายในเกณฑ์ดีและดีมาก}}{\text{จำนวนเด็กทั้งหมดที่เข้าทดสอบสมรรถภาพทางกาย}} \times 100$</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<p>๑. ครูพลศึกษา / ครูประจำชั้นทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายของเด็ก ด้วยชนิดของการทดสอบที่แตกต่างกันตามช่วงอายุ ดังนี้</p> <p><u>ระดับอายุ ๔-๖ ปี</u> ใช้ดัชนีในการวัด ๗ ตัว ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑) นั่งงอตัวไปข้างหน้า ๒) งอแขนยกน้ำหนัก ๓๐ วินาที ๓) วิ่งเร็ว ๒๐ เมตร ๔) ยืนกระโดดไกล ๕) ลูกนั่ง ๓๐ วินาที ๖) วิ่งเก็บของและวิ่งอ้อมหลัก ๗) ดัชนีมวลกาย <p>นำค่าที่ทดสอบได้มาเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายสำหรับเด็กไทยอายุ ๔-๖ ปี (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๕๕) และแปลผลตามช่วงอายุเป็น ๕ ระดับคือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก</p> <p><u>ระดับอายุ ๗-๑๒ ปี</u> และ <u>ระดับอายุ ๑๓-๑๔ ปี</u> ใช้ดัชนีในการวัด ๗ ตัว ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑) ชั่งน้ำหนัก ๒) วัดส่วนสูง ๓) ดัชนีมวลกาย ๔) นั่งงอตัวไปข้างหน้า ๕) ดันพื้นประยูกต์ ๓๐ วินาที ๖) ลูกนั่ง ๖๐ วินาที ๗) ยืนยกเข้าขึ้นลง ๓ นาที

วิธีการเก็บข้อมูล	<p>นำค่าที่ทดสอบได้มาเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาอายุ ๗-๑๒ ปี (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๖๒) เกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาอายุ ๑๓-๑๘ ปี (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. ๒๕๖๒) และแปลผลตามช่วงอายุเป็น ๕ ระดับคือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก</p> <p>๒. รวมค่าระดับสมรรถภาพทางกายทุกรายการ แล้วนำมาคิดค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายของเด็กเป็นรายคน และสรุปผลของเด็กแต่ละชั้นลงในแบบรายงานสมรรถภาพทางกายของนักเรียน (๑๐๔)</p>
ความถี่ในการเก็บ	<p>ปีละ ๒ ครั้ง</p> <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ดำเนินการภายในเดือนพฤษภาคม • ครั้งที่ ๒ ดำเนินการภายในเดือนกุมภาพันธ์
การรายงานผล	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๔ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี</p> <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายน • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคม
การใช้ประโยชน์	<p>ใช้ติดตามผลว่า มีเด็กนักเรียนจำนวนเท่าไรที่มีสมรรถภาพทางกายอยู่ในเกณฑ์ดี และจำนวนเท่าไรยังต้องเสริมสร้างหรือต้องช่วยเหลือเป็นพิเศษ และจะส่งเสริมขึ้นอีกอย่างไร เช่น ควรเพิ่มการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ สำหรับเด็กนักเรียนที่มีสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับปานกลาง หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การใช้ชีวิตประจำวัน และเพิ่มการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ สำหรับเด็กนักเรียนที่มีสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับต่ำควรปรับปรุง</p>

ตัวชี้วัด ๑๑ ร้อยละของนักเรียนประถมศึกษาเป็นโรคคอพอก

ความหมาย	จำนวนนักเรียนประถมศึกษาที่ตรวจพบคอพอกระดับ ๑ และระดับ ๒ รวมกัน ต่อจำนวนนักเรียนประถมศึกษาที่ได้รับการตรวจทั้งหมด ๑๐๐ คน										
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่มีคอพอกระดับ ๑ และระดับ ๒} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนนักเรียนที่ตรวจคอพอกทั้งหมด}}$										
วิธีการเก็บข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูอนามัยทำการตรวจภาวะคอพอกในนักเรียนเฉพาะระดับประถมศึกษา ๒. บันทึกผลการตรวจนักเรียนแต่ละคนตามระดับที่ตรวจพบ โดยระดับคอพอกแบ่งเป็น ๓ ระดับดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> • ปกติ หรือ ระดับ ๐ มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า หรือคลำไม่พบก้อน • ระดับ ๑ มองไม่เห็นต้องคลำคอจึงพบก้อนเมื่อคออยู่ในสภาพปกติ แขนงคอกลิ้นน้ำลายจึงมองเห็นก่อน • ระดับ ๒ เมื่อคออยู่ในสภาพปกติก็มองเห็นก่อน ๓. ครูอนามัยรวบรวมผลจากทุกระดับชั้นมาสรุปลงในแบบรายงานภาวะคอพอกในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา (๑๐๕) 										
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๒ ครั้ง <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ดำเนินการภายในเดือนพฤษภาคม • ครั้งที่ ๒ ดำเนินการภายในเดือนกุมภาพันธ์ 										
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๕ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายน • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคม 										
การใช้ประโยชน์	ผลที่ได้สะท้อนถึงความรุนแรงของปัญหาการขาดไอโอดีนในพื้นที่นั้น ๆ โดย <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="text-align: center;"><u>อัตราคอพอกในเด็กนักเรียนประถม</u></td> <td style="text-align: center;"><u>ความรุนแรง</u></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">น้อยกว่าร้อยละ ๕</td> <td style="text-align: center;">ไม่เป็นปัญหาสาธารณสุข</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">ระหว่างร้อยละ ๕-๑๙.๙</td> <td style="text-align: center;">รุนแรงน้อย</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">ระหว่างร้อยละ ๒๐-๒๙.๙</td> <td style="text-align: center;">รุนแรงปานกลาง</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">มากกว่าร้อยละ ๓๐</td> <td style="text-align: center;">รุนแรงมาก</td> </tr> </table> <p>ถ้าอัตราคอพอกในเด็กนักเรียนประถมน้อยกว่าร้อยละ ๕ ถือว่าไม่เป็นปัญหาสาธารณสุข แต่ยังคงส่งเสริมให้มีการบริโภคเกลือเสริมไอโอดีน และดื่มน้ำเสริมไอโอดีน เพื่อป้องกันการขาดสารไอโอดีนอย่างต่อเนื่องต่อไป หากอัตราคอพอกในเด็กนักเรียนประถมมากกว่าร้อยละ ๕ จำเป็นต้องเร่งรณรงค์การใช้เกลือเสริมไอโอดีนในทุกครัวเรือนในชุมชนด้วย พร้อมทั้งรายงานให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขทราบด้วย</p>	<u>อัตราคอพอกในเด็กนักเรียนประถม</u>	<u>ความรุนแรง</u>	น้อยกว่าร้อยละ ๕	ไม่เป็นปัญหาสาธารณสุข	ระหว่างร้อยละ ๕-๑๙.๙	รุนแรงน้อย	ระหว่างร้อยละ ๒๐-๒๙.๙	รุนแรงปานกลาง	มากกว่าร้อยละ ๓๐	รุนแรงมาก
<u>อัตราคอพอกในเด็กนักเรียนประถม</u>	<u>ความรุนแรง</u>										
น้อยกว่าร้อยละ ๕	ไม่เป็นปัญหาสาธารณสุข										
ระหว่างร้อยละ ๕-๑๙.๙	รุนแรงน้อย										
ระหว่างร้อยละ ๒๐-๒๙.๙	รุนแรงปานกลาง										
มากกว่าร้อยละ ๓๐	รุนแรงมาก										

ตัวชี้วัด ๑๒ อัตราป่วยด้วยโรคไข้มาลาเรียต่อ ๑,๐๐๐ ประชากรนักเรียน

ความหมาย	จำนวนนักเรียนที่ป่วยด้วยโรคไข้มาลาเรียรายใหม่ในรอบปีต่อจำนวนประชากรนักเรียน ๑,๐๐๐ คน <u>หมายเหตุ</u> ผู้ป่วยด้วยไข้มาลาเรีย หมายถึง ๑. นักเรียนที่ตรวจเลือดแล้วพบเชื้อ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการติดเชื้อชนิดใดและพบเชื้อกี่ชนิด ๒. นักเรียนที่ตรวจพบเชื้อซ้ำในช่วงเวลาห่างกันเกิน ๓ เดือน ให้นับเป็นผู้ป่วยรายใหม่
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่ป่วยด้วยโรคไข้มาลาเรียรายใหม่} \times ๑,๐๐๐}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูผู้รับผิดชอบรวบรวมข้อมูลการตรวจโลหิตหาเชื้อมาลาเรียของนักเรียนทั้งหมดในโรงเรียนตั้งแต่เดือนพฤษภาคมจนถึงเดือนกุมภาพันธ์ (โดยไม่ต้องคำนึงว่าพบเชื้อมาลาเรียชนิดใด) ๒. นำข้อมูลที่ได้กรอกลงในแบบรายงานการป่วยด้วยไข้มาลาเรียของนักเรียน (๑๐๖) โดยจำแนกเป็นรายเดือน <u>แหล่งที่มาของข้อมูล</u> สถานศึกษา โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ (สสอ.) และศูนย์ควบคุมโรคติดต่อฯ โดยแมลง (ศตม.) ในพื้นที่
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๖ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	บอกสถานการณ์การเกิดโรคในกลุ่มนักเรียนของรอบปีนั้น ๆ ว่ามีอุบัติการณ์ของโรคหรือจำนวนนักเรียนที่ป่วยรายใหม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง โดยเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา ซึ่งจะสะท้อนถึงประสิทธิภาพของมาตรการควบคุมโรคไข้มาลาเรียได้
หมายเหตุ	โรงเรียนที่ต้องรายงานการตรวจโลหิตหาเชื้อมาลาเรีย คือโรงเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่ที่ประชากรมีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อมาลาเรียใน ๑๔ จังหวัด ได้แก่ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส สงขลา ชุมพร ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี ตาก แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ตราด และจันทบุรี

ตัวชี้วัด ๑๓ อัตราความชุกของโรคหนองพยาธิในนักเรียน

ความหมาย	จำนวนนักเรียนที่ตรวจพบหนองพยาธิ ไม่ว่าจะเป็ชนิดใดและพบกี่ชนิดก็ตาม ต่อจำนวนนักเรียนที่ตรวจทั้งหมด ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่ตรวจพบหนองพยาธิ } X \text{ } ๑๐๐}{\text{จำนวนนักเรียนที่ตรวจทั้งหมด}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูอนามัยรวบรวมข้อมูลการตรวจหนองพยาธิของนักเรียนทั้งหมด โดยขอผลการตรวจจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่เข้ามาตรวจในรอบปี การศึกษานั้น ๆ ๒. นำข้อมูลที่รวบรวมได้ มากรอกลงในแบบรายงานการตรวจพยาธิในนักเรียน (๑๐๗) จำแนกตามชนิดของพยาธิที่ตรวจพบ
ความถี่ในการเก็บ	รายงานเฉพาะปีการศึกษา <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ปี ๒๕๖๐ • ครั้งที่ ๒ ปี ๒๕๖๔ • ครั้งที่ ๓ ปี ๒๕๖๘
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๗ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน ๓ ครั้ง <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคมของปี ๒๕๖๐ • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคมของปี ๒๕๖๔ • ครั้งที่ ๓ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคมของปี ๒๕๖๘
การใช้ประโยชน์	๑. บอกถึงสถานการณ์ของโรคหนองพยาธิในนักเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อการเจริญเติบโตและการเรียนรู้ของนักเรียน ๒. ช่วยประเมินการป้องกันและการควบคุมโรคว่าได้ผลมากน้อยเพียงใด

ตัวชี้วัด ๑๔ ร้อยละของนักเรียนที่บริโภคอาหารได้ถูกต้อง

<p>ความหมาย</p>	<p>จำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมในการบริโภคอาหารที่พึงประสงค์ ต่อจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด ๑๐๐ คน</p> <p><u>หมายเหตุ</u> พฤติกรรมในการบริโภคอาหารที่พึงประสงค์ หมายถึงในระหว่าง ๖ เดือนที่ผ่านมา นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการปฏิบัติตัวดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. รับประทานอาหารที่ปรุงสุก ๒. รับประทานอาหาร ๓. รับประทานอาหารผลไม้ ๔. ไม่รับประทานอาหารรสจัด ๕. ไม่รับประทานของหมักดอง ๖. ไม่รับประทานขนมขบเคี้ยว หรือขนมที่มีสีฉูดฉาด ๗. รับประทานอาหารหลักวันละ ๓ มื้อ ๘. ดื่มน้ำสะอาดอย่างน้อยวันละ ๘ แก้ว <p>ผ่านการประเมินทั้ง ๘ ข้อ ถือว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมในการบริโภคอาหารที่พึงประสงค์</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p>$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมในการบริโภคอาหารที่พึงประสงค์}}{\text{จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด}} \times 100$</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูผู้รับผิดชอบจัดทำแบบประเมินพฤติกรรมให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น และประเมินโดยทำการสัมภาษณ์ร่วมกับสังเกตการปฏิบัติตนของนักเรียนเป็นรายคน และบันทึกผล ๒. สรุปจำนวนนักเรียนที่ปฏิบัติตนผ่านเกณฑ์ครบทั้ง ๘ ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ ลงในแบบรายงานพฤติกรรมกรบริโภคอาหารและสุขนิสัยที่พึงประสงค์ของนักเรียน (๑๐๘)
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ภาคปลาย</p>
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๘ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี</p>
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีพฤติกรรมในการบริโภคอาหารที่พึงประสงค์มากน้อยเพียงใด และควรจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการบริโภคอาหารในข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ๒. ใช้ประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการบริโภคอาหารเป็นรายบุคคล ๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้

ตัวชี้วัด ๑๕ ร้อยละของนักเรียนที่มีสุขนิสัยที่พึงประสงค์

<p>ความหมาย</p>	<p>จำนวนนักเรียนที่มีสุขนิสัยที่พึงประสงค์ ต่อจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด ๑๐๐ คน</p> <p><u>หมายเหตุ</u> สุขนิสัยที่พึงประสงค์ หมายถึง ในระหว่าง ๖ เดือนที่ผ่านมา นักเรียนมีการปฏิบัติตัวดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. อาบน้ำอย่างน้อยวันละ ๑ ครั้ง ๒. สระผมอย่างน้อยสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ๓. แปรงฟันอย่างน้อยวันละ ๑ ครั้ง ๔. ล้างมือก่อนรับประทานอาหาร ๕. ล้างมือหลังขับถ่าย ๖. ตัดเล็บมือเล็บเท้าให้สั้นอยู่เสมอ ๗. สวมรองเท้า ๘. ราคาน้ำเมื่อใช้ส้วม ๙. ใช้ช้อนรับประทานอาหาร ๑๐. ใช้ช้อนกลางเมื่อรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น ๑๑. ใส่เสื้อผ้าสะอาด ๑๒. ใช้แก้วนํ้าตนเองเมื่อดื่มนํ้า <p>ผู้ที่ปฏิบัติตัวเป็นประจำครบทั้ง ๑๒ ข้อ ถือว่าเป็นผู้ที่มีสุขนิสัยที่พึงประสงค์</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p style="text-align: center;"><u>จำนวนนักเรียนที่มีสุขนิสัยที่พึงประสงค์ X ๑๐๐</u> จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูผู้รับผิดชอบจัดทำแบบประเมินพฤติกรรมให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น และประเมินโดยทำการสัมภาษณ์ร่วมกับสังเกตการปฏิบัติตนของนักเรียนเป็นรายคน และบันทึกผล ๒. สรุปจำนวนนักเรียนที่ปฏิบัติตนผ่านเกณฑ์ครบทั้ง ๑๒ ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ ลงในแบบรายงานพฤติกรรมการบริโภคอาหารและสุขนิสัยที่พึงประสงค์ของนักเรียน (๑๐๘)
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ภาคปลาย</p>
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๑๐๘ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี</p>
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีสุขนิสัยที่พึงประสงค์มากน้อยเพียงใด และควรจะต้องปรับเปลี่ยนในข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ๒. ใช้ประเมินการเปลี่ยนแปลงสุขนิสัยของนักเรียนแต่ละคนได้ ๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้

เป้าหมายหลักที่ ๒

เพิ่มโอกาสทางการศึกษา

- ตัวชี้วัด ๑๖ ร้อยละของนักเรียนที่เรียนต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
- ตัวชี้วัด ๑๗ ร้อยละของเด็กและเยาวชนพิการที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม
- ตัวชี้วัด ๑๘ ร้อยละของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ที่สามารถเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หรือวิชาชีพ
- ตัวชี้วัด ๑๙ ร้อยละของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ที่สามารถเรียนต่อระดับอุดมศึกษาหรือวิชาชีพชั้นสูง
- ตัวชี้วัด ๒๐ จำนวนชั่วโมงเฉลี่ยที่นักเรียนในพระราชานุเคราะห์บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ต่อปี

ตัวชี้วัด ๑๖ ร้อยละของนักเรียนที่เรียนต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

ความหมาย	จำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในปีการศึกษาปัจจุบัน ต่อจำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในปีการศึกษาที่ผ่านมา ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถม ๖ ได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยม ๑} \times 100}{\text{จำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถม ๖ ทั้งหมด}}$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูผู้รับผิดชอบสำรวจ (๑) จำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในปีการศึกษาปัจจุบัน และ (๒) จำนวนนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งหมดในปีการศึกษาที่ผ่านมา ๒. บันทึกข้อมูลโดยจำแนกเป็นชาย หญิง ลงในแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐาน กพด. ๐๐๑ หัวข้อที่ ๗ การศึกษาต่อของนักเรียน ๗.๑ การศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง ต้นปีการศึกษา
การรายงานผล	จัดส่งแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐาน กพด. ๐๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายนของ ทุกปี
การใช้ประโยชน์	บ่งชี้ถึงโอกาสในการเข้าถึงบริการการศึกษาภาคบังคับ (หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖)

ตัวชี้วัด ๑๗ ร้อยละของเด็กและเยาวชนพิการที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม

<p>ความหมาย</p>	<p>เด็กพิการที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม ต่อจำนวนเด็กพิการทั้งหมดในโรงเรียน ๑๐๐ คน</p> <p>หมายเหตุ</p> <ul style="list-style-type: none"> • เด็กพิการ หมายถึง เด็กซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป (ที่มา: พ.ร.บ.การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑) • การได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม หมายถึง เด็กพิการได้รับการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล • ประเภทความพิการ จำแนกเป็น <ol style="list-style-type: none"> ๑. บกพร่องทางการมองเห็น ๒. บกพร่องทางการได้ยิน ๓. บกพร่องทางสติปัญญา ๔. บกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ ๕. มีปัญหาทางการเรียนรู้ ๖. บกพร่องทางการพูดและภาษา ๗. มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ ๘. ออทิสติก ๙. พิการซ้อน
<p>การคำนวณ</p>	<p>$\frac{\text{จำนวนเด็กพิการที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม}}{\text{จำนวนเด็กพิการทั้งหมดในโรงเรียน}} \times 100$</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูผู้รับผิดชอบสำรวจ (๑) จำนวนเด็กพิการทั้งหมดที่มีในโรงเรียน (๒) จำนวนเด็กพิการที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม จำแนกรายชั้น ๒. นำข้อมูลที่รวบรวมได้มากรอกลงในแบบรายงานการพัฒนาศึกษากายและเตรียมความพร้อมของเด็กพิการ (๒๐๑)
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ภาคปลาย</p>
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๒๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี</p>
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<p>บอกถึงสถานการณ์ของเด็กพิการที่ได้รับบริการทางการศึกษาที่เหมาะสม</p>

ตัวชี้วัด ๑๘ ร้อยละของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ที่สามารถเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หรือวิชาชีพ

ความหมาย	จำนวนนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หรือวิชาชีพในปีการศึกษาปัจจุบัน ต่อจำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในปีการศึกษาที่ผ่านมา ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยม ๓ ได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยม ๔ หรือวิชาชีพ}}{\text{จำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยม ๓ ทั้งหมด}} \times 100$
วิธีการเก็บข้อมูล	นักเรียนในพระราชานุเคราะห์บันทึกข้อมูลลงใน (๑) ใบแจ้งผลจบการศึกษา (๒) ระเบียบแสดงผลการเรียน ปพ. ๑ และ (๓) ใบรับรองผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ
ความถี่ในการเก็บ	ปีที่จบการศึกษา ๑ ครั้ง ภาคปลาย
การรายงานผล	จัดส่ง ใบแจ้งผลจบการศึกษา ระเบียบแสดงผลการเรียน ปพ. ๑ และใบรับรองผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๒๐ เมษายนของ ทุกปี
การใช้ประโยชน์	๑. บอกถึงศักยภาพของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ ๒. สะท้อนถึงการออกกลางคันของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ ๓. สะท้อนถึงประสิทธิภาพของระบบการดูแลและการให้คำปรึกษา

ตัวชี้วัด ๑๔ ร้อยละของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ที่สามารถเรียนต่อระดับอุดมศึกษา หรือวิชาชีพชั้นสูง

ความหมาย	จำนวนนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ได้เข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษา หรือวิชาชีพชั้นสูงในปีการศึกษาปัจจุบัน ต่อจำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในปีการศึกษาที่ผ่านมา ๑๐๐ คน
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนจบชั้นมัธยม ๖ ได้เข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาหรือวิชาชีพชั้นสูง}}{\text{จำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งหมด}} \times ๑๐๐$
วิธีการเก็บข้อมูล	นักเรียนในพระราชานุเคราะห์บันทึกข้อมูลลงใน (๑) ใบแจ้งผลจบการศึกษา (๒) ระเบียบแสดงผลการเรียน ปพ. ๑ และ (๓) ใบรับรองผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ
ความถี่ในการเก็บ	ปีที่จบการศึกษา ๑ ครั้ง ภาคปลาย
การรายงานผล	จัดส่ง ใบแจ้งผลจบการศึกษา ระเบียบแสดงผลการเรียน ปพ. ๑ และใบรับรองผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๒๐ เมษายน ของทุกปี
การใช้ประโยชน์	๑. บอกถึงศักยภาพของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ ๒. สะท้อนถึงการออกกลางคันของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ ๓. สะท้อนถึงประสิทธิภาพของระบบการดูแลและการให้คำปรึกษา

ตัวชี้วัด ๒๐ จำนวนชั่วโมงเฉลี่ยที่นักเรียนในพระราชานุเคราะห์บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ ต่อปี

ความหมาย	จำนวนชั่วโมงเฉลี่ยที่นักเรียนในพระราชานุเคราะห์บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ต่อปี <u>หมายเหตุ</u> <ul style="list-style-type: none"> • เวลาในการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ ไม่ต่ำกว่า ๘ ชั่วโมงต่อภาคเรียน และไม่ต่ำกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อปีการศึกษา • ประเภทของงานบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ ประกอบด้วย ด้านสาธารณสุข ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านธุรการ และด้านอื่น ๆ
การคำนวณ	<u>จำนวนชั่วโมงที่นักเรียนบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ทั้งหมดในปีการศึกษา</u> จำนวนนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ทั้งหมด
วิธีการเก็บข้อมูล	นักเรียนในพระราชานุเคราะห์บันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกการทำกิจกรรมนอกหลักสูตร (จิตอาสา)
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๒ ครั้ง <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ดำเนินการภายในเดือนพฤศจิกายน • ครั้งที่ ๒ ดำเนินการภายในเดือนเมษายน
การรายงานผล	จัดส่งแบบบันทึกการทำกิจกรรมนอกหลักสูตร (จิตอาสา) ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๓๐ เมษายน
การใช้ประโยชน์	บ่งชี้ถึงโอกาสของนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ในการพัฒนาตนเองในด้านคุณธรรมและจริยธรรม

เป้าหมายหลักที่ ๓

เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนทางวิชาการและทางจริยธรรม

- ตัวชี้วัด ๒๑ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๒ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๓ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๔ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๕ ร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่มีจริยธรรมตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป
- ตัวชี้วัด ๒๖ ร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

- ตัวชี้วัด ๒๑ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๒ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๓ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๔ คะแนนเฉลี่ยร้อยละกลุ่มสาระภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

ความหมาย	คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในแต่ละกลุ่มสาระ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน
การคำนวณ	$\frac{\text{คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในแต่ละกลุ่มสาระ} \times ๑๐๐}{\text{คะแนนเต็มของกลุ่มสาระนั้น}}$ <p>โดยคำนวณแยกเป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> • นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ • นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ • นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
วิธีการเก็บข้อมูล	<p>๑. ครูผู้รับผิดชอบเรียกดูรายงานผลการทดสอบระดับชาติ ชั้นพื้นฐาน (O-NET) ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้ที่ https://www.niets.or.th/th/</p> <p>๒. นำข้อมูลที่รวบรวมได้มากรอกลงในแบบรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้านวิชาการ (๓๐๑)</p>
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง ตอนปลายปีการศึกษา
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๓๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	<p>๑. ชี้นำการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา โดยใช้คะแนนเฉลี่ยร้อยละของสถานศึกษาเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มโรงเรียน หรือเขตพื้นที่การศึกษา หรือของประเทศ เพื่อให้เห็นภาพว่านักเรียนของโรงเรียนอยู่ในเกณฑ์ใด จะต้องปรับปรุงวิชาใดบ้าง และปรับปรุงมาตรฐานการเรียนรู้ใดบ้าง</p> <p>๒. เป็นข้อมูลเปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา</p>

ตัวชี้วัด ๒๕ ร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่มีจริยธรรมตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ความหมาย	จำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป ต่อจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด ๑๐๐ คน หมายเหตุ พฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมหมายถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ๘ ข้อตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้ ๑. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ๕. อยู่อย่างพอเพียง ๒. ซื่อสัตย์สุจริต ๖. มุ่งมั่นในการทำงาน ๓. มีวินัย ๗. รักความเป็นไทย ๔. ใฝ่เรียนรู้ ๘. มีจิตสาธารณะ
การคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมระดับดี}}{\text{จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด}} \times 100$
วิธีการเก็บข้อมูล	๑. ครูผู้รับผิดชอบจัดทำแบบประเมินพฤติกรรมให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น และประเมินโดยทำการสัมภาษณ์ร่วมกับสังเกตการปฏิบัติตนของนักเรียนเป็นรายคน และบันทึกผล ๒. สรุปรายงานนักเรียนที่ปฏิบัติตนอยู่ในระดับดี พอใช้ และปรับปรุงลงในแบบรายงานพฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรม (๓๐๒) โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ ระดับดี มีช่วงคะแนน ๘๐-๑๐๐ คะแนน ระดับพอใช้ มีช่วงคะแนน ๕๐-๗๙ คะแนน ระดับปรับปรุง มีช่วงคะแนน ๐-๔๙ คะแนน
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง ภาคปลาย
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๓๐๒ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีพฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมอยู่ในระดับดีมากน้อยเพียงใด และควรจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมให้เป็นไปตามกรอบคุณลักษณะอันพึงประสงค์มากยิ่งขึ้น ๒. ใช้ประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านคุณธรรมและจริยธรรมเป็นรายบุคคล ๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้

ตัวชี้วัด ๒๖ ร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

<p>ความหมาย</p>	<p>จำนวนนักเรียนที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป ต่อจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด ๑๐๐ คน</p> <p><u>หมายเหตุ</u> การประเมินทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมี ๔ ข้อตามมาตรฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. ใช้กระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล ๒. เลือกใช้เทคโนโลยีและข้อมูลอย่างเหมาะสมและมีวิจารณญาณ ๓. นำเสนอสารสนเทศโดยเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ๔. เลือกใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ช่วยสร้างชิ้นงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 						
<p>การคำนวณ</p>	<p><u>จำนวนนักเรียนที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับดี X ๑๐๐</u> จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการประเมินทั้งหมด</p>						
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูผู้รับผิดชอบจัดทำแบบประเมินทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น และประเมินโดยการทดสอบการสัมภาษณ์ ร่วมกับสังเกตการปฏิบัติหรือชิ้นงานของนักเรียนเป็นรายคน และบันทึกผล ๒. สรุปรายงานนักเรียนที่ปฏิบัติตนอยู่ในระดับดี พอใช้ และปรับปรุงลงในแบบรายงานทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (๓๐๓) โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ <table style="margin-left: 40px; border: none;"> <tr> <td style="padding-right: 20px;">ระดับดี</td> <td>มีช่วงคะแนน ๘๐-๑๐๐ คะแนน</td> </tr> <tr> <td>ระดับพอใช้</td> <td>มีช่วงคะแนน ๕๐-๗๙ คะแนน</td> </tr> <tr> <td>ระดับปรับปรุง</td> <td>มีช่วงคะแนน ๐-๔๙ คะแนน</td> </tr> </table> 	ระดับดี	มีช่วงคะแนน ๘๐-๑๐๐ คะแนน	ระดับพอใช้	มีช่วงคะแนน ๕๐-๗๙ คะแนน	ระดับปรับปรุง	มีช่วงคะแนน ๐-๔๙ คะแนน
ระดับดี	มีช่วงคะแนน ๘๐-๑๐๐ คะแนน						
ระดับพอใช้	มีช่วงคะแนน ๕๐-๗๙ คะแนน						
ระดับปรับปรุง	มีช่วงคะแนน ๐-๔๙ คะแนน						
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ภาคปลาย</p>						
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๓๐๓ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี</p>						
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศตั้งแต่ระดับดีขึ้นไปมากน้อยเพียงใด และควรจะต้องปรับเปลี่ยนทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ๒. ใช้ประเมินการพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักเรียนแต่ละคนได้ ๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้ 						

เป้าหมายหลักที่ ๔

เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชนทางการงานอาชีพ

- ตัวชี้วัด ๒๗ ปริมาณผลผลิตทางการเกษตร
- ตัวชี้วัด ๒๘ คะแนนเฉลี่ยวิชาเกษตรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๒๙ คะแนนเฉลี่ยวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
- ตัวชี้วัด ๓๐ คะแนนเฉลี่ยวิชาสหกรณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ตัวชี้วัด ๒๗ ปริมาณผลผลิตทางการเกษตร

<p>ความหมาย</p>	<p>ปริมาณผลผลิตทางการเกษตรที่ผลิตได้ ประเภทเนื้อสัตว์ ถั่วเมล็ดแห้ง ผัก และ ผลไม้ (หน่วยเป็นกรัมต่อคนต่อมือ) <u>หมายเหตุ</u> ผลผลิตทางการเกษตร หมายถึง ผลผลิตที่มีการผลิตขึ้นในโรงเรียน ภายใต้กิจกรรมโครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวันของโรงเรียน</p>								
<p>การคำนวณ</p>	<p><u>ปริมาณผลผลิตทางการเกษตรแต่ละประเภทที่ผลิตใน ๑ เดือน (หน่วยเป็นกรัม)</u> จำนวนวันเรียน X จำนวนนักเรียนทั้งหมด</p> <p>จำนวนวันเรียน</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 60%;">พฤษภาคม</td> <td>จำนวน ๑๕ วัน</td> </tr> <tr> <td>มิถุนายน-กันยายน</td> <td>จำนวน ๒๐ วัน</td> </tr> <tr> <td>พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์</td> <td>จำนวน ๒๐ วัน</td> </tr> <tr> <td>มีนาคม</td> <td>จำนวน ๑๕ วัน</td> </tr> </table>	พฤษภาคม	จำนวน ๑๕ วัน	มิถุนายน-กันยายน	จำนวน ๒๐ วัน	พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์	จำนวน ๒๐ วัน	มีนาคม	จำนวน ๑๕ วัน
พฤษภาคม	จำนวน ๑๕ วัน								
มิถุนายน-กันยายน	จำนวน ๒๐ วัน								
พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์	จำนวน ๒๐ วัน								
มีนาคม	จำนวน ๑๕ วัน								
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<p>๑. ครูผู้รับผิดชอบบันทึกปริมาณผลผลิตทางการเกษตรเป็นประจำทุกวันที่มีการนำผลผลิตที่ผลิตขึ้นภายในโรงเรียนออกมาจากฟาร์ม ภายในรอบ ๑ เดือน โดยจำแนกประเภทของผลผลิตดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> • ประเภทเนื้อสัตว์ ซึ่งประกอบด้วย สัตว์ปีก (ไก่ เป็ด) ไข่ ปลา เนื้อวัว เนื้อควาย เนื้อหมู หรืออื่น ๆ บันทึกน้ำหนักเป็นกิโลกรัม • ยกเว้นไข่ ให้ระบุชนิดและบันทึกเป็น ฟอง (ในการนำข้อมูลไปวิเคราะห์ กำหนดให้ไข่ ๑ ฟอง น้ำหนัก ๕๐ กรัม คิดน้ำหนักเป็นกิโลกรัม โดยนำจำนวนฟอง X ๐.๐๕) • ถั่วเมล็ดแห้ง บันทึกน้ำหนักเป็น กิโลกรัม • ผัก บันทึกน้ำหนักเป็น กิโลกรัม • ผลไม้ บันทึกน้ำหนักเป็น กิโลกรัม <p>๒. รวมปริมาณผลผลิตแต่ละประเภทที่นำออกมาจากฟาร์มในรอบ ๑ เดือน และกรอกลงในแบบรายงานผลผลิตทางการเกษตร (๔๐๑)</p>								
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๒ ครั้ง</p> <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ระหว่างเดือนพฤษภาคม-กันยายน • ครั้งที่ ๒ ระหว่างเดือนพฤศจิกายน-มีนาคม 								
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๔๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดย</p> <ul style="list-style-type: none"> • ครั้งที่ ๑ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม • ครั้งที่ ๒ ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคม 								

การใช้ประโยชน์	<p>๑. สะท้อนถึงความสามารถของนักเรียนในการทำการเกษตรเพื่อบริโภค</p> <p>๒. บอกปริมาณผลผลิตที่ผลิตได้เพียงพอต่อการใช้เป็นวัตถุดิบในการประกอบอาหารกลางวันให้นักเรียนหรือไม่ และจะต้องจัดซื้อเพิ่มเติมอีกเท่าไร โดยเปรียบเทียบกับปริมาณความต้องการอาหารของนักเรียน ๑ คนใน ๑ มื้อ</p> <ul style="list-style-type: none"> • เนื้อสัตว์ ๔๐ กรัม/คน/มื้อ $\frac{\text{ปริมาณผลผลิตทางการเกษตร (เนื้อสัตว์)} \times ๑๐๐}{\text{ความต้องการอาหารของนักเรียน ๑ คนใน ๑ มื้อ}}$ • ถั่วเมล็ดแห้ง ๒๕ กรัม/คน/มื้อ $\frac{\text{ปริมาณผลผลิตทางการเกษตร (ถั่วเมล็ดแห้ง)} \times ๑๐๐}{\text{ความต้องการอาหารของนักเรียน ๑ คนใน ๑ มื้อ}}$ • ผัก ๑๐๐ กรัม/คน/มื้อ $\frac{\text{ปริมาณผลผลิตทางการเกษตร (ผัก)} \times ๑๐๐}{\text{ความต้องการอาหารของนักเรียน ๑ คนใน ๑ มื้อ}}$ • ผลไม้ ๑๐๐ กรัม/คน/มื้อ $\frac{\text{ปริมาณผลผลิตทางการเกษตร (ผลไม้)} \times ๑๐๐}{\text{ความต้องการอาหารของนักเรียน ๑ คนใน ๑ มื้อ}}$ <p>โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้</p> <table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="padding-right: 20px;">ระดับดี</td> <td>ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการตั้งแต่ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป</td> </tr> <tr> <td>ระดับพอใช้</td> <td>ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการตั้งแต่ร้อยละ ๕๐-๗๕</td> </tr> <tr> <td>ระดับปรับปรุง</td> <td>ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการน้อยกว่าร้อยละ ๔๕</td> </tr> </table>	ระดับดี	ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการตั้งแต่ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป	ระดับพอใช้	ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการตั้งแต่ร้อยละ ๕๐-๗๕	ระดับปรับปรุง	ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการน้อยกว่าร้อยละ ๔๕
ระดับดี	ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการตั้งแต่ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป						
ระดับพอใช้	ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการตั้งแต่ร้อยละ ๕๐-๗๕						
ระดับปรับปรุง	ผลิตได้เพียงพอกับความต้องการน้อยกว่าร้อยละ ๔๕						

ตัวชี้วัด ๒๔ คะแนนเฉลี่ยวิชาเกษตรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

<p>ความหมาย</p>	<p>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาเกษตรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน</p> <p><u>หมายเหตุ</u></p> <p>> กรอบการประเมิน มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. การเกษตรผสมผสานเพื่อผลิตอาหารสำหรับการบริโภค <ul style="list-style-type: none"> • พืชผัก • ผลไม้ • เนื้อสัตว์ • ถั่วเมล็ดแห้ง ๒. การจัดการน้ำเพื่อการเกษตร ๓. การจัดการการผลิตและผลผลิตทางการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ <ul style="list-style-type: none"> • การใช้ชีววิธีในการทำการเกษตร เช่น ปุ๋ยหมัก ปุ๋ยคอก น้ำสกัดชีวภาพ การป้องกันกำจัดศัตรูพืช • การผลิตอาหารสัตว์ จากวัตถุดิบในท้องถิ่น • การจัดทำบัญชีต้นทุนผลผลิต การซื้อขาย (นำแนวคิดสหกรณ์มาใช้ในการจัดการ การผลิต) • การแปรรูป • การจัดการกองทุน ๔. การเพาะและขยายพันธุ์ <ul style="list-style-type: none"> • พืช • สัตว์ ๕. ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการทำการเกษตร <p>> รูปแบบการประเมิน คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน แบ่งเป็น สอบวัดความรู้ ๕๐ คะแนน และประเมินทักษะ ๖๐ คะแนน</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p style="text-align: center;"><u>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาเกษตร x ๑๐๐</u> คะแนนเต็มของวิชาเกษตร</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปลายปีการศึกษา ในเรื่องความรู้และทักษะวิชาเกษตร ให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น ๒. นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณคะแนนเฉลี่ยวิชาเกษตรของนักเรียน ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน และกรอกลงในแบบรายงานคะแนนเฉลี่ยวิชาเกษตร (๕๐๒)
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ภาคปลาย</p>

การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๔๐๒ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	<ol style="list-style-type: none">๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีความรู้และทักษะวิชาเกษตรมากน้อยเพียงใด และควรจะต้องพัฒนาความรู้และทักษะวิชาเกษตร ข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น๒. ใช้ประเมินการพัฒนาความรู้และทักษะวิชาเกษตรของนักเรียนแต่ละคนได้๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้

ตัวชี้วัด ๒๙ คะแนนเฉลี่ยวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

<p>ความหมาย</p>	<p>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน</p> <p><u>หมายเหตุ</u></p> <p>> กรอบการประเมิน มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. ความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ <ul style="list-style-type: none"> • แนวทางในการประกอบอาชีพ ๒. เจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพ ๓. การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมในการประกอบอาชีพ ๔. การนำหลักการสหกรณ์มาใช้ในการประกอบอาชีพ <ul style="list-style-type: none"> • ทักษะในการทำงานร่วมกัน • การทำงานร่วมกัน • การแก้ปัญหา • การคิดสร้างสรรค์ <p>> วิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต หมายถึง วิชาชีพพื้นฐานที่ใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวันของนักเรียน และเป็นฐานสำหรับการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนทักษะต่อไปในอนาคต เช่น การประกอบอาหาร การแปรรูปถนอมอาหาร การเพาะขยายพันธุ์ไม้ พันธุ์สัตว์ ศิลปหัตถกรรม การตัดเย็บเสื้อผ้า งานก่อสร้าง ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า งานซ่อมแซมเครื่องใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในครัวเรือน โดยสถานศึกษาต้องพัฒนาหลักสูตรเนื้อหา ดำเนินการจัดการเรียนการสอน และวัดประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน</p> <p>> การดำเนินงาน โรงเรียนสามารถดำเนินการได้มากกว่า ๑ วิชา แต่ขอให้ระบุวิชาที่นักเรียนมีความถนัดมากที่สุด และครอบคลุมการจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๑ หรือ ๒ วิชา</p> <p>> รูปแบบการประเมิน คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน แบ่งเป็นสอบวัดความรู้ ๔๐ คะแนน และประเมินทักษะ ๖๐ คะแนน</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p><u>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต X ๑๐๐</u> คะแนนเต็มของวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต</p>

วิธีการเก็บข้อมูล	<p>๑. ครูประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปลายปีการศึกษาในเรื่องความรู้และทักษะวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น</p> <p>๒. นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณคะแนนเฉลี่ยวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของนักเรียน ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน และกรอกลงในแบบรายงานคะแนนเฉลี่ยวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (๔๐๓)</p>
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง ปลายปีการศึกษา
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๔๐๓ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	<p>๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีความรู้และทักษะวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตมากน้อยเพียงใด และควรจะต้องพัฒนาความรู้และทักษะวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น</p> <p>๒. ใช้ประเมินการพัฒนาความรู้และทักษะวิชาชีพที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของนักเรียนแต่ละคนได้</p> <p>๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้</p>

ตัวชี้วัด ๓๐ คะแนนเฉลี่ยวิชาสหกรณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

<p>ความหมาย</p>	<p>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาสหกรณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน</p> <p><u>หมายเหตุ</u></p> <p>> กรอบการประเมิน มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. อุดมการณ์สหกรณ์ ๒. วิธีการสหกรณ์ ๓. ระบบประชาธิปไตย ๔. การทำธุรกิจสหกรณ์ เช่น ร้านค้า ออมทรัพย์ ๕. ระบบบัญชี ๖. การประชุม ๗. การบันทึกการประชุม ๘. การวางแผนธุรกิจเบื้องต้น ๙. การทำบัญชีรับจ่าย <p>> รูปแบบการประเมิน คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน แบ่งเป็น สอบวัดความรู้ ๔๐ คะแนน ประเมินทักษะและพฤติกรรม ๖๐ คะแนน</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p style="text-align: center;"><u>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาสหกรณ์ X ๑๐๐</u> คะแนนเต็มของวิชาสหกรณ์</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปลายปีการศึกษา ในเรื่องความรู้และทักษะวิชาสหกรณ์ ให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น ร่วมกับการประเมินพฤติกรรมที่สอดคล้องกับอุดมการณ์สหกรณ์ของนักเรียน โดยมีกรอบการประเมินพฤติกรรม ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> ๑) ลักษณะนิสัยของการพึ่งตนเอง <ol style="list-style-type: none"> ๑.๑) ขยัน อดทน มีวินัย รับผิดชอบ ๑.๒) ประหยัด ใช้ทรัพยากรคุ้มค่า ๑.๓) พัฒนาตน ใฝ่หาความรู้ ๑.๔) หลีกพ้นอบายมุข ไม่คบคนชั่ว ๒) ลักษณะนิสัยของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน <ol style="list-style-type: none"> ๒.๑) ซื่อสัตย์ สุจริต ตรงเวลา ๒.๒) สามัคคี ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ๒.๓) มีเมตตา เสียสละ ๒.๔) มีเหตุผล เคารพกติกา ยึดหลักประชาธิปไตย ๒. นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณคะแนนเฉลี่ยวิชาสหกรณ์ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน และกรอกลงในแบบรายงานแบบรายงานคะแนนเฉลี่ยวิชาสหกรณ์ (๔๐๔)

ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง ปลายปีการศึกษา
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๔๐๔ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี
การใช้ประโยชน์	<ol style="list-style-type: none"> ๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมวิชาสหกรณ์มากน้อยเพียงใด และควรจะต้องพัฒนาความรู้และทักษะวิชาสหกรณ์ข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ๒. ใช้ประเมินการพัฒนาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมวิชาสหกรณ์ของนักเรียนแต่ละคนได้ ๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้

เป้าหมายหลักที่ ๕

ปลูกฝังจิตสำนึกและพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชน
ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัด ๓๑ คะแนนเฉลี่ยวิชาการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ตัวชี้วัด ๓๑ คะแนนเฉลี่ยวิชาการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

<p>ความหมาย</p>	<p>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐</p> <p>คะแนน</p> <p><u>หมายเหตุ</u></p> <p>> กรอบการประเมิน มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม <ul style="list-style-type: none"> • ความหมายเกี่ยวกับระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม • ความสำคัญและคุณค่าของรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม • ความหลากหลายและความสัมพันธ์ของระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม • สำรวจและจำแนกสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศของท้องถิ่น • การอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๒. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม <ul style="list-style-type: none"> • ความเกี่ยวข้องระหว่างพฤติกรรม/กิจกรรมของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ๓. ปัญหาและผลกระทบจากความเสื่อมโทรมของรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในท้องถิ่น <ul style="list-style-type: none"> • การเปลี่ยนแปลงรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๔. แนวทางการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม <ul style="list-style-type: none"> • แผนการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน/ชุมชน • จัดกิจกรรมการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน/ชุมชน • พลังงานทดแทน <p>> รูปแบบการประเมิน คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน แบ่งเป็น สอบวัดความรู้ ๔๐ คะแนน และพฤติกรรม ๖๐ คะแนน</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม x ๑๐๐</p> <hr/> <p>คะแนนเต็มของวิชาการอนุรักษัทรักษาพยาบาลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม</p>

วิธีการเก็บข้อมูล	<p>๑. ครูประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปลายปีการศึกษาในเรื่องความรู้และพฤติกรรมวิชาการอนุรักษัรพยาบาลรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ครอบคลุมทุกหัวข้อข้างต้น</p> <p>๒. นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณคะแนนเฉลี่ยวิชาการอนุรักษัรพยาบาลรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ของนักเรียน ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน และกรอกลงในแบบรายงานคะแนนเฉลี่ยวิชาการอนุรักษัรพยาบาลรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (๕๐๑)</p>
ความถี่ในการเก็บ	ปีละ ๑ ครั้ง ปลายปีการศึกษา
การรายงานผล	จัดส่งแบบรายงาน ๕๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของ ทุกปี
การใช้ประโยชน์	<p>๑. บ่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีความรู้ และพฤติกรรมวิชาการอนุรักษัรพยาบาลรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากน้อยเพียงใด และควรจะต้องพัฒนาความรู้และพฤติกรรมวิชาการอนุรักษัรพยาบาลรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น</p> <p>๒. ใช้ประเมินการพัฒนาความรู้ และพฤติกรรมวิชาการอนุรักษัรพยาบาลรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของนักเรียนแต่ละคนได้</p> <p>๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้</p>

เป้าหมายหลักที่ ๖

เสริมสร้างศักยภาพของเด็กและเยาวชน
ในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมและภูมิปัญญา
ของท้องถิ่นและของชาติไทย

ตัวชี้วัด ๓๒ คะแนนเฉลี่ยวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ตัวชี้วัด ๓๒ คะแนนเฉลี่ยวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

<p>ความหมาย</p>	<p>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน</p> <p><u>หมายเหตุ</u></p> <p>> กรอบการประเมิน มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. ประวัติความเป็นมาของวัฒนธรรมและภูมิปัญญา <ul style="list-style-type: none"> • นิยามวัฒนธรรมและภูมิปัญญา • ประเภทวัฒนธรรมและภูมิปัญญา ๒. ความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมและภูมิปัญญา <ul style="list-style-type: none"> • กรอบแนวคิด • ความเชื่อ ๓. การเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมและภูมิปัญญา <ul style="list-style-type: none"> • ปัจจัยพื้นฐานและผลกระทบจากภายนอกที่มีอิทธิพล • การเปลี่ยนแปลงระดับประเทศ • การเปลี่ยนแปลงระดับท้องถิ่น ๔. การนำวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นไปประยุกต์ใช้ ๕. การอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น <p>> รูปแบบการประเมิน คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน แบ่งเป็น สอบวัดความรู้ ๔๐ คะแนน และทักษะ ๖๐ คะแนน</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p><u>คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น X ๑๐๐</u> คะแนนเต็มของวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปลายปีการศึกษาในเรื่องความรู้และทักษะวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ครอบคลุม ทุกหัวข้อข้างต้น ๒. นำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณคะแนนเฉลี่ยวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ของนักเรียน ต่อคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน และกรอกลงในแบบรายงานคะแนนเฉลี่ยวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น (๖๐๑)
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ปลายปีการศึกษา</p>
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบรายงาน ๖๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มีนาคมของทุกปี</p>

การใช้ประโยชน์	<ol style="list-style-type: none">๑. ป่งชี้ว่ามีนักเรียนที่มีความรู้ และทักษะวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นมากน้อยเพียงใด และควรจะต้องพัฒนาความรู้และทักษะวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ข้อใดให้มีความถูกต้องเหมาะสมมากยิ่งขึ้น๒. ใช้ประเมินการพัฒนาความรู้ และทักษะวิชาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนแต่ละคนได้๓. สะท้อนถึงคุณภาพของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียน และใช้เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการจัดกิจกรรมการพัฒนานักเรียนในด้านดังกล่าวได้
----------------	---

เป้าหมายหลักที่ ๗

ขยายการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน

ตัวชี้วัด ๓๓ จำนวนครัวเรือนที่ได้รับการขยายกิจกรรม

ตัวชี้วัด ๓๓ จำนวนครัวเรือนที่ได้รับการขยายกิจกรรม

<p>ความหมาย</p>	<p>จำนวนครัวเรือนที่ได้รับการขยายกิจกรรมการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน <u>หมายเหตุ</u> กรอบการประเมิน มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. กิจกรรมเกษตร (ปลูกพืชผัก ไม้ผล เลี้ยงสัตว์ ประมง) ๒. สุขภาพอนามัยและสุขภาพสิ่งแวดล้อม ๓. วิชาชีพ บัญชีครัวเรือน และสหกรณ์ ๔. อื่น ๆ (ระบุด้วย) <p>การขยายการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนดำเนินการจนประสบผลสำเร็จ และนำองค์ความรู้ที่ได้เผยแพร่ไปสู่ชุมชนที่เป็นเขตบริการของโรงเรียน โดยโรงเรียนเป็นผู้สนับสนุนองค์ความรู้ เทคโนโลยี รวมทั้งทรัพยากรและ ปัจจัยการดำเนินงานที่สามารถผลิตได้ด้วยตนเองให้แก่ชุมชน</p>
<p>การคำนวณ</p>	<p>ผลรวมของจำนวนครัวเรือนที่ได้รับการขยายกิจกรรม</p>
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูผู้รับผิดชอบสำรวจจำนวนครัวเรือนที่ได้รับการขยายกิจกรรมทั้งหมดในปีการศึกษาที่ผ่านมา ๒. บันทึกข้อมูลโดยจำแนกตามกรอบการประเมิน ลงในแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐาน กพด. ๐๐๑ หัวข้อที่ ๘. การขยายการพัฒนาจากโรงเรียนสู่ชุมชน
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ต้นปีการศึกษา</p>
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐาน กพด. ๐๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายนของทุกปี</p>
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<p>บ่งชี้ถึงโอกาสในการเข้าถึงการพัฒนาของชุมชน ให้มีความเข้มแข็งและพึ่งตนเองได้ ช่วยเหลือสนับสนุนการพัฒนาเด็กและเยาวชนและโรงเรียนไปพร้อม ๆ กัน</p>

เป้าหมายหลักที่ ๘

พัฒนาสถานศึกษาเป็นศูนย์บริการความรู้

ตัวชี้วัด ๓๔ จำนวนประชาชนที่มาใช้แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียน

ตัวชี้วัด ๓๔ จำนวนประชาชนที่มาใช้แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียน

<p>ความหมาย</p>	<p>จำนวนประชาชนที่มาใช้แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียน โดยกรอบการประเมินประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. กิจกรรมเกษตร (ปลูกพืชผัก ไม้ผล เลี้ยงสัตว์ ประมง) ๒. สุขภาพอนามัยและสุขภาพสิ่งแวดล้อม ๓. กิจกรรมฝึกอาชีพ กิจกรรมสหกรณ์ ๔. อื่น ๆ (ระบุด้วย) <p>หมายเหตุ พัฒนาสถานศึกษาเป็นศูนย์บริการความรู้ หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนดำเนินการจนประสบผลสำเร็จ มีการรวบรวมองค์ความรู้ พัฒนาแหล่งเรียนรู้ในสถานศึกษา และพัฒนาครูและนักเรียนให้สามารถถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการพัฒนากับผู้ปกครอง ชุมชน และสถานศึกษาหรือองค์กรอื่น ๆ ทั้งจากภายในประเทศและจากต่างประเทศได้</p>
<p>การคำนวณ</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ผลรวมของจำนวนครั้งที่ประชาชนมาใช้แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียน ๒. ผลรวมของจำนวนประชาชนที่มาใช้แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียน
<p>วิธีการเก็บข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ครูผู้รับผิดชอบสำรวจจำนวนครั้งและจำนวนประชาชนที่มาใช้แหล่งเรียนรู้ของโรงเรียน ทั้งหมดในปีการศึกษาที่ผ่านมา ๒. บันทึกข้อมูลโดยจำแนกตามกรอบการประเมิน ลงในแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐาน กพด. ๐๐๑ หัวข้อที่ ๙. การพัฒนาสถานศึกษาเป็นศูนย์บริการความรู้
<p>ความถี่ในการเก็บ</p>	<p>ปีละ ๑ ครั้ง ต้นปีการศึกษา</p>
<p>การรายงานผล</p>	<p>จัดส่งแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐาน กพด. ๐๐๑ ถึงโครงการส่วนพระองค์ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ภายในวันที่ ๑๕ มิถุนายนของทุกปี</p>
<p>การใช้ประโยชน์</p>	<p>บ่งชี้ถึงโอกาสในการพัฒนาสถานศึกษาให้มีความเข้มแข็ง เป็นศูนย์บริการความรู้ สามารถถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการพัฒนากับผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป</p>

